

ΤΑΞΗ: Γ΄ ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ
ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ: ΘΕΩΡΗΤΙΚΗ
ΜΑΘΗΜΑ: ΙΣΤΟΡΙΑ

Ημερομηνία: Τετάρτη 18 Απριλίου 2012

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΘΜΑΛΑ Α΄

ΘΕΜΑ Α1

- α) Προσωρινή Κυβέρνηση Κρήτης: μετά την ισχυροποίηση του κινήματος του Θερίσου, αφού «στο μεταξύ η επανάσταση είχε αποκτήσει ερείσματα ... εφημερίδα «το Θέρισο», σχολικό βιβλίο σ. 213-214.
- β) Ανόρθωση: Πριν από τις εκλογές...ακτήμονες», σχολικό βιβλίο σ. 89.
Μπορεί να επισημανθεί ότι τον όρο τον χρησιμοποίησαν τόσο ο Στρατιωτικός Σύνδεσμος στην προκήρυξή του όσο και τα επαγγελματικά σωματεία της πρωτεύουσας στο ψήφισμά τους. Έτσι πέρασε και στις προσεχείς εκλογές και στα κείμενα όλων των εκσυγχρονιστών της εποχής, (όπως βέβαια και στους λόγους του Ελευθερίου Βενιζέλου). Επίσης καλό είναι να συμπληρωθεί ότι και οι αντιβενιζελικοί ακόμη και συγκεκριμένα ο Κυριακούλης Μαυρομιχάλης υποστήριζαν την ανόρθωση, που, κατά την εκτίμησή τους, δεν μπόρεσαν να υλοποιήσουν οι Βενιζελικοί. Σχολικό βιβλίο σ.92.
- γ) Γραφεία Ανταλλαγής: «η σύμβαση ανταλλαγής των πληθυσμών μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας... Γραφεία ανταλλαγής πληθυσμών», που αναλάμβαναν την προσωρινή εκτίμηση των περιουσιών με βάση τις δηλώσεις, τις οποίες οι πρόσφυγες θα υπέβαλλαν σ' αυτά. Σχολικό βιβλίο, σ. 160

ΘΕΜΑ Α2.1

1 → δ / 2 → στ / 3 → α / 4 → γ / 5 → β
Περισσεύουν τα γράμματα ε & ζ

ΘΕΜΑ Α2.2

1→ Λ / 2→ Σ / 3→ Λ / 4→ Σ / 5→ Λ / 6→ Σ

ΘΕΜΑ Β1

«Για την επιλογή υποψηφίων βουλευτών... κατώτερα κοινωνικά στρώματα» Σχολικό Βιβλίο σ. 82 -84.

Μπορεί να γίνει μικρή εισαγωγή από τα προηγούμενα. Επίσης μπορούν να καταγραφούν όλα μαζεμένα τα στοιχεία που αναφέρονται στους υποψήφιους βουλευτές από τις σελίδες 82 και 84 και έπειτα να απαντηθούν τα περί εκλογικού συστήματος που περιλαμβάνονται στις σελίδες 82-83.

ΘΕΜΑ Β2

«Η σύμβαση της ανταλλαγής των πληθυσμών μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας προέβλεπε... Γραφεία ανταλλαγής πληθυσμών», σχολικό βιβλίο σ. 160, «Μετά την υπογραφή της Σύμβασης... του άλλου κράτους» σ.161.

ΟΜΑΔΑ Β'

ΘΕΜΑ Γ1

Το κόμμα των Φιλελευθέρων οδήγησε το 1917 την Ελλάδα στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο στο πλευρό της Αντάντ και με την υπογραφή της Συνθήκης των Σεβρών (10 Αυγούστου 1920) δικαιώθηκε η τολμηρή πολιτική του Βενιζέλου. Η μικρή Ελλάδα των παραμονών των Βαλκανικών πολέμων έγινε με την υπογραφή της Συνθήκης αυτής «η Ελλάδα των δύο Ηπείρων και των πέντε Θαλασσών» και το όραμα της Μεγάλης Ιδέας φαινόταν να αποτελεί απτή πραγματικότητα.

Οι Φιλελεύθεροι θέλοντας να νομιμοποιήσουν τις μέχρι τότε ενέργειές τους προκήρυξαν εκλογές για την 1^η Νοεμβρίου 1920, τις οποίες όμως απροσδόκητα η συνασπισμένη αντιπολίτευση κέρδισε. Τα φιλοβασιλικά κόμματα που ανέλαβαν την εξουσία έσπευσαν να επαναφέρουν με δημοψήφισμα τον ανεπιθύμητο στους Συμμάχους βασιλιά Κωνσταντίνο και οι τελευταίοι σε αντίποινα απέσυραν την κάλυψη του χαρτονομίσματος από το θεωρητικό δανεισμό του 1917. Έτσι, καθώς ένα μεγάλο μέρος της νομισματικής κυκλοφορίας είχε στηριχθεί από το 1917 και μετά στη θεωρητική κάλυψη από τις δυνάμεις της Αντάντ, τότε βρέθηκε χωρίς αντίκρυσμα.

Έτσι, η μεν νομισματική κυκλοφορία ήταν ακάλυπτη, όπως επισημαίνεται και στο κείμενο Α, η δε ελληνική οικονομία, άμεσα εξαρτημένη από την εξωτερική της πολιτική και τις μέχρι τότε καλές σχέσεις της με τους Συμμάχους, οδηγήθηκε σε αδιέξοδο. Επιπλέον, από το 1918 και μετά, ο κρατικός ισολογισμός έκλεινε με παθητικό, ενώ ταυτόχρονα η παρουσία στη Μικρά Ασία εξελίχθηκε σε σκληρό και

δαπανηρό πόλεμο. Όπως χαρακτηριστικά αποκαλύπτει και ο πίνακας, κατά την τριετία 1918-1921, μολονότι κάθε χρόνο τα έσοδα του ελληνικού κράτους από άμεσους και έμμεσους φόρους αυξάνονται συνεχώς, φρα είναι εμφανές ότι, για να αντιμετωπιστούν οι νέες συνθήκες, νέοι φόροι επιβλήθηκαν και οι παλιοί αυξήθηκαν, εντούτοις αθροιστικά στο τέλος του 1921 τα κρατικά έσοδα είναι 2,5 περίπου φορές λιγότερα από ό, τι τα έξοδα για αμυντικές και λοιπές δαπάνες. Είναι αξιοσημείωτο ότι αν και τα έσοδα του κράτους το 1921 έχουν υπερδιπλασιαστεί σε σχέση με το 1918, παρατηρείται αντίστοιχη διόγκωση και των εξόδων. Τα πράγματα χειροτέρευαν όσο παρατεινόταν ο μικρασιατικός πόλεμος και η κατάσταση της ελληνικής οικονομίας επιδειωνόταν.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες είναι απόλυτα δικαιολογημένο πώς το Μάρτιο του 1922 τα δημοσιονομικά δεδομένα έφτασαν σε πλήρες αδιέξοδο, το οποίο και αντιμετωπίστηκε με έναν απρόσμενο τρόπο. Λίγους μήνες πριν από την κατάρρευση του Ελληνικού Μετώπου στη Μικρά Ασία, η Κυβέρνηση αδυνατώντας να χρηματοδοτήσει τη Μικρασιατική Εκστρατεία μέσω εξωτερικού δανεισμού και καθώς δεν επιθυμούσε να εκδώσει άλλα τραπεζογραμμάτια (χαρτονομίσματα) προέβει σε ένα πρωτότυπο αναγκαστικό δάνειο με διχοτόμηση του χαρτονομίσματος, η οποία περιγράφεται αναλυτικά στο κείμενο Β. Το αριστερό τμήμα (οι «σταύροι», το τμήμα, δηλαδή, με την εικόνα του πρώτου Διοικητή της Εθνικής Τράπεζας, Γ. Σταύρου,) εξακολουθούσε να κυκλοφορεί στο 50% της αναγραφόμενης αξίας, ενώ το δεξιό τμήμα με το θυρεό («τα στέμματα») ανταλλάχθηκε υποχρεωτικά με ομολογίες του δημοσίου εικοσαετούς διάρκειας και με επιτόκιο 6,5%.

Η επιχείρηση στέφθηκε από επιτυχία, το κράτος απέκτησε επιπλέον 1.200.000.000 δραχμές και όπως χαρακτηριστικά φαίνεται από τον πίνακα, τα κρατικά έσοδα για το 1922 ανέρχονταν σε 1.910.000.000, παρουσιάζοντας αύξηση 100% σε σχέση με το προηγούμενο έτος. Χωρίς αυτά τα επιπλέον έσοδα οι άμεσοι και έμμεσοι φόροι για το 1922 θα κινούνταν στα ίδια επίπεδα με το 1921, τα έξοδα, όμως, εκείνης της κρίσιμης για τη Μικρασιατική Εκστρατεία χρονιάς ήταν εξαιρετικά περισσότερα.

Μέσα από αυτή τη δημοσιονομική πρωτοτυπία του ελληνικού κράτους και της κυβέρνησης Γούναρη οι Έλληνες πολίτες αναγκάστηκαν αιφνιδιαστικά να αποποιηθούν ένα σημαντικό μέρος της περιουσίας τους. Με δεδομένο ότι η διχοτόμηση του χαρτονομίσματος έθιξε αυτούς που κατείχαν ρευστό χρήμα κι όχι ακίνητα ή άλλες αξίες δικαιολογημένα επικρίθηκε ότι έπληξε την εμπιστοσύνη των πολιτών προς το εθνικό νόμισμα και ότι ήταν δυσανάλογα άδικο μέτρο προς τα περισσότερο φτωχά στρώματα του πληθυσμού. Αν και ο νομισματικός αυτός ελιγμός δεν στάθηκε ικανός να προλάβει τη Μικρασιατική καταστροφή και τις βαρύτατες συνέπειές της, το ίδιο πείραμα επαναλήφθηκε τον Ιανουάριο του 1926, προκειμένου να αντιμετωπιστούν τα έκτακτα έξοδα που προέκυψαν από τον ερχομό των προσφύγων στη χώρα.

ΘΕΜΑ Δ1

α) Κατά το 19^ο αιώνα και μετά τις παραχωρήσεις των ειδικών προνομίων στην Οθωμανική Αυτοκρατορία για τον Πόντο το μέλλον προβλεπόταν ευοίωνο, χάρη στην εύφορη χώρα με την πλούσια βλάστηση, τις απέραντες δασικές εκτάσεις με έλατα, πλατάνια, πεύκα και άλλα δέντρα που κάλυπταν τις περιοχές της Σινώπης, της Τρίπολης, της Κερασούντας, της Τραπεζούντας και των Σουρμένων. Στην Κερασούντα είχαν ιδρυθεί εργοστάσια ατμοπριόνων για την παραγωγή ξυλείας από έλατα. Μεγάλη σπουδαιότητα επίσης είχε η λεπτοκαρυά (φουντουκιά), που καλλιεργούνταν τόσο στην Κερασούντα όσο και στην Τρίπολη και εξαγόταν στο Αμβούργο, την Τεργέστη, τη Νέα Υόρκη και τη Ρωσία, σύμφωνα με το σχολικό βιβλίο, αλλά και προς τη Μασσαλία σύμφωνα με τον Γ. Λαμψίδη. Αυτός αναφέρει στο πρώτο παράθεμα ότι εξαγόταν περίπου 20.000 τόνοι φουντουκιών από την περιοχή της Κερασούντας.

Η ποντιακή γεωργική οικονομία στηριζόταν κυρίως στο σιτάρι, το καλαμπόκι, το κριθάρι, τα όσπρια, τα πορτοκάλια, τα γεώμηλα και τα εξαιρετα καπνά, ιδιαίτερα των περιοχών της Αμισού και της Μπάφρας, όπως επιβεβαιώνεται και από το πρώτο παράθεμα. Η περιοχή της Αμισού και της Μπάφρας παρήγε περίπου 7.000 τόνους καπνά. Ο Γ. Λαμψίδης συμπληρώνει ότι εξαιρετικά καπνά είχαν και τα Ήλιτωνα, κοντά στην Τραπεζούντα. Προσθέτει επίσης ότι και η Ριζούντα παρήγε πορτοκάλια, πατάτες και κρεμμύδια, ενώ η Τραπεζούντα είχε σιτάρι, καλαμπόκι, κριθάρι, βούτυρο, τυρί και όσπρια. Επίσης τα τυροκομικά προϊόντα του Πόντου ήταν και είναι ιδιαίτερα δημοφιλή στις αγορές της Κωνσταντινούπολης και των άλλων μεγαλουπόλεων.

Προς το βορά η οροσειρά Παρναύδρου, πλούσια σε μεταλλευτικά κοιτάσματα, έδωσε τη δυνατότητα δημιουργίας μεταλλείων αργύρου, χαλκού και μολύβδου στις περιφέρειες της Αργυρούπολης και της Τρίπολης. Εξίσου αναπτυγμένη ήταν η βιοτεχνία στο χώρο της χρυσοχοΐας, της σιδηρουργίας, και της χαλκουργίας, καθώς επίσης και η βιομηχανία της ναυπηγικής.

Η κυρία πλουτοπαραγωγική πηγή στα παράλια του Ευξείνου Πόντου ήταν το διαμετακομιστικό εμπόριο, όπως επιβεβαιώνεται και στα δύο παραθέματα και αναλύεται στη συνέχεια.

β) Ο Γ. Λαμψίδης αναφέρει ότι η οικονομία του Πόντου στηριζόταν στο εμπόριο (εισαγωγικό και εξαγωγικό) και προθέτει την αύξηση των τραπεζικών εργασιών ως αποτέλεσμα της οικονομικής δραστηριότητας και των σχετικών συναλλαγών. Ότι η κυρία πλουτοπαραγωγική πηγή στα παράλια του Ευξείνου Πόντου ήταν το διαμετακομιστικό εμπόριο, επιβεβαιώνει και η Π. Τσοκτουρίδου στο δεύτερο παράθεμα, ενώ στο σχολικό βιβλίο καταγράφονται τα κυριότερα λιμάνια: η Αμισός, η Τραπεζούντα, η Κερασούντα, η Οδησσός, η Βραΐλα, το Νοβοροσίσκι και η Σεβαστούπολη.

ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ 2012

E_3.Ιλ3Κ(α)

Είναι γνωστό ότι κατά τη διάρκεια του πολέμου οι Νεότουρκοι με διάφορους τρόπους προσπαθούσαν να απομακρύνουν και να περιορίσουν το εμπόριο των Χριστιανών, οι οποίοι, για να επιβιώσουν, συνεργάστηκαν με τις τοπικές μουσουλμανικές εθνότητες. Η Τραπεζούντα μέχρι το 1869 έλεγχε το 40% του εμπορίου της Περσίας και το διαμετακομιστικό εμπόριο απέφερε κέρδος περίπου 200.000.000 φράγκα το χρόνο. Η Π. Τσοκτουρίδου συμπληρώνει ότι η αξία των εισαγομένων και εξαγομένων προϊόντων σε ετήσια βάση εκτιμάται γύρω στα 48.000.000 γαλλικά φράγκα, ενώ 1.000 περίπου πλοία διαφόρων χωρών φιλοξενούνταν στο λιμάνι της Τραπεζούντας κάθε χρόνο.

Οι ελληνικές επιχειρήσεις διέθεταν εμπορικά υποκαταστήματα και πρακτορεία μεταφορών στη Ρωσία, την Περσία, την Αγγλία, την Κωνσταντινούπολη, τη Μασσαλία και σε άλλες μεγάλες πόλεις της Ευρώπης. Η Τραπεζούντα αποτελούσε το σταυροδρόμι της εμπορικής κίνησης μεταξύ Δύσης και Ανατολής μέχρι το 1869, οπότε ολοκληρώθηκε η διάνοιξη της Διώρυγας του Σουέζ και άρχισε η σταδιακή παρακμή του λιμανιού της. Ωστόσο, για μεγάλο διάστημα και μετά το 1883, τέσσερις μεγάλοι ελληνικοί τραπεζικοί και εμπορικοί οίκοι της Τραπεζούντας έλεγχαν μαζί με το υποκατάστημα της Τράπεζας Αθηνών σχεδόν όλη την οικονομία του ανατολικού Πόντου.

Ανάλογη ήταν η οικονομική κίνηση των Ελλήνων και στις άλλες πόλεις του Πόντου: σύμφωνα με τον Γ. Λαμνίδη, η Κερασούντα αποτέλεσε το κύριο εξαγωγικό κέντρο φουντουκιών, όπως προαναφέρθηκε. Ταυτόχρονα, από το εμπορικό λιμάνι της Αμισού εξαγόταν μεγάλες ποσότητες εξαιρετικού καπνού και άλλων εγχώριων προϊόντων, ενώ το 1869 στην ίδια πόλη από τις 214 επιχειρήσεις της πόλης οι 156 ανήκαν στους Έλληνες. Στην Κερασούντα οι εφοπλιστικοί και εμπορικοί οίκοι των Κωνσταντινίδη, Κακουλίδη, Σούρμελη και Πισσάγη καταξιώθηκαν στα μεγάλα εμπορικά κέντρα του Εύξεινου Πόντου αλλά και της Ευρώπης.